

РЕШЕНИЕ

№ 367

гр. София, 31.01.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 10-ТИ СЪСТАВ, в публично заседание на пети януари през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: ИВИАНА Д. ЙОРДАНОВА
НАУМОВА

при участието на секретаря АННА Б. КОВАНОВА
като разгледа докладваното от ИВИАНА Д. ЙОРДАНОВА НАУМОВА
Административно наказателно дело № 20211110208535 по описа за 2021
година

Производството е по реда на чл.59 и сл. от ЗАНН.

Образувано е по жалба на КР. КР. Г. срещу Наказателно постановление (НП) № 21-4332-009221 от 13.05.2021г., издадено от Началник група към Отдел „Пътна полиция” при СДВР (О.), с което на жалбоподателя Г. на основание чл.185 от ЗДвП за нарушение по чл.105, ал.1 от ЗДвП му е наложена „глоба” в размер на 20 (двадесет) лева.

В жалбата на КР. КР. Г. се твърди, че Наказателното постановление е „лишено от съставомерност и правен смисъл“. Претендира се за нарушение на чл.42, т.4 и чл.57, ал.1, т.5 от ЗАНН, а от там и за нарушено право на защита на наказаното лице. Твърди се, че Наказателното постановление е незаконосъобразно и се иска неговата отмяна. Според жалбоподателя само с техническо средство „TRANSPI-1070“ може да се констатира дали предните странични стъкла на МПС-то са с ограничена или намалена прозрачност. Жалбоподателят се позовава и на чл.105, ал.3 от ЗДвП. Твърди, че в АУАН и в НП не са посочени констатациите, въз основа на които се приема, че предните странични стъкла на автомобила са с намалена прозрачност. Не било посочено дали е поставено фолио, дали стъклата са тонирани или с друго въздействие. Според жалбоподателя твърденията на актосъставителя, базирани на оценка „на око“ са лишени от доказателствена сила и са неспособни да предизвикат ангажиране на административно – наказателна отговорност. Отправя се критика в жалбата и за това, че проверката била извършена без подаване на сигнал за спиране с палка по образец

или по друг начин, предвиден в ЗДвП. В Наказателното постановление било цитирано СУМПС № 283592521 от 10.04.2018г., което било със статус „невалиден“ от 07.08.2019г. Според жалбоподателя чл.189, ал.2 от ЗДвП противоречи на нормативен акт от по-висока степен /чл.84 от ЗАНН, вр. чл.14, ал.2 от НПК/ и заради това е неприложима тази норма. Неприложим бил и чл.28 от ЗАНН, тъй като в НП изобщо липсвала съставомерност. С тези доводи се иска от СРС да отмени процесното Наказателно постановление като неправилно.

Пред СРС, НО, 10 състав в съдебно заседание на 05.01.2022г. жалбоподателят КР. КР. Г. се явява лично и заявява, че поддържа жалбата. По време на съдебните прения пред СРС в същото съдебно заседание той пледира за отмяна на Наказателното постановление по съображения, изложени в жалбата. Според жалбоподателя от издация АУАН не би могло да се направи категоричен извод за каквото и да е намаляване или ограничаване на видимостта на предните странични стъкла на автомобила, което да е в нарушение на чл.105, ал.1 от ЗДвП. Във връзка със свидетелските показания, че стъклата били с намалена прозрачност поради поставено фолио, жалбоподателят Г. възразява, че за това обстоятелство няма никакви установявания. Поради това той моли за отмяна на Наказателното постановление като неправилно и незаконосъобразно.

Въззиваемата страна О. /до 23.12.2021г./, респ. Началник група при ОПП – СДВР /след 23.12.2021г. – с оглед измененията в ЗАНН/ не изпраща представител пред СРС и не взема становище по съществото на спора.

Софийски районен съд, като прецени събраните по делото доказателства, прие за установено следното от фактическа страна:

На 04.04.2021г. около 16:50 часа в гр. София по ул. „Опълченска“, с посока на движение от бул. „Княгиня Мария Луиза“ към бул. „Сливница“ се движел лек автомобил ..., управляван от жалбоподателя Г.. По същото време и на същото място /до блок 37/ се намирали свидетелите Антонио Йорданов и Момчил Жеков (младши автоконтрольори в О.). Те видели, че предните странични стъкла на автомобила, които осигуряват на водача видимост към пътя, са с ограничена видимост /намалена прозрачност/ и поради това предприели спиране на превозното средство. Свидетелят Йорданов, в присъствието на св. Жеков, съставил срещу КР. КР. Г. Акт за установяване на административно нарушение (АУАН) с бланков № 831223 от 04.04.2021г. за нарушение на чл.105, ал.1 от ЗДвП. К.Г. се запознал със съдържанието, подписал АУАН и получил екземпляр от него на 04.04.2021г.

Въз основа на този АУАН и при същата фактическа обстановка като описаната в него, Г.Б. – Началник Група към ОПП – СДВР издала процесното Наказателно постановление № 21-4332-009221 от 13.05.2021г., с което на основание чл.185 от ЗДвП за нарушение по чл.105, ал.1 от ЗДвП е санкционирала КР. КР. Г. с „глоба“ в размер на

20 лева.

Наказателното постановление е получено от Г. на 25.05.2021г. и е обжалвано с жалба, депозирана чрез ОПП – СДВР до СРС на 27.05.2021г.

Изложената фактическа обстановка съдът прие за установена въз основа на показанията на свидетелите Антонио Йорданов и Момчил Жеков, както и от писмените доказателства, приобщени към доказателствения материал по делото на основание чл.283 от НПК : справка картон на водача; Заповеди № 8121К-13180 от 29.10.2019г. и № 8121з-515 от 14.05.2018г. на Министъра на вътрешните работи; Акт за встъпване в длъжност от 29.10.2019г. и АУАН № 831223 от 04.04.2021г.

Показанията на свидетеля Йорданов са преки, информативни, непредубедени и достоверни. Този свидетел има съхранен спомен за марката и модела на автомобила, мястото и посоката му на движение, както и това, че е била ограничена видимостта на предните странични стъкла на МПС-то. С оглед естеството на работа на св. Йорданов показанията му звучат обективно и достоверно. Именно липсата на подробности свидетелства за непредубеденост на тези свидетелски показания. Поради това съдът ги кредитира.

Свидетелят Жеков няма съхранен спомен за конкретното нарушение. В тази част показанията му се явяват неинформативни и поради това не следва да се поставят в основата на фактическите и правни изводи на съда. Същевременно показанията на свидетеля Жеков, че е свидетел по Акта, доколкото намират опора в АУАН и думите на св. Йорданов - се явяват информативни и достоверни, поради което в посочената тук част съдът ги кредитира и приема, че именно в присъствието на свидетеля Жеков свидетелят Йорданов е съставил АУАН на К.Г..

Приложените по делото и приобщени на основание чл.283 от НПК писмени доказателства /цитирани по-горе/ са достоверни, непредубедени, обективни и имат доказателствена сила за посочените в тях обстоятелства.

Справката-картон на Г., Заповедта на Министъра на вътрешните работи с № 8121К-13180/29.10.2019г., Актът за встъпване в длъжност от 29.10.2019г. и Заповедта на Министъра на вътрешните работи с № 8121з-515 от 14.05.2018г. представляват официални документи, издадени от държавен орган и разполагащи с доказателствена сила за посочените в тях обстоятелства. Поради това СРС ги кредитира. Въз основа на справката – картон от О. съдът установява, че жалбоподателят има и други нарушения на ЗДвП. На база цитираните по-горе Акт за встъпване в длъжност и Заповедите на Министъра на вътрешните работи се установява, че Г.В. Б. е заемала длъжността Началник на 01 група „Административно – наказателна дейност” на 03 Сектор „Административно обслужване” към ОПП – СДВР и съответно по силата на т.2.10. от Заповед № 8121з-515 от 14.05.2018г. на Министъра на вътрешните работи е имала правомощието да издава Наказателни постановления, включително и процесното НП.

Поради това СРС приема, че процесното Наказателно постановление е издадено от компетентно лице. От показанията на св. Йорданов и т.1.2. от Заповед № 8121з-515 от 14.05.2018г. на Министъра на вътрешните работи следва, че и св. Йорданов като младши автоконтрольор в ОПП – СДВР е бил оправомощен да съставя АУАН.

Доколкото констатациите от Акта намират опора в показанията на свидетеля Йорданов, по аргумент от чл.189, ал.2 от ЗДвП, съдът дава вяра и на АУАН.

Този съдебен състав не споделя мнението на жалбоподателя, че чл.189, ал.2 от ЗДвП противоречи на нормативен акт от по-висока степен /чл.84 от ЗАНН, вр. чл.14, ал.2 от НПК/, тъй като чл.84 от ЗАНН предвижда субсидиарно прилагане на НПК при липса на особени правила за призоваване и връчване на призовки и съобщения, за извършване на опис и изземване на вещи, за определяне на разноси на свидетели и възнаграждения на вещи лица, за изчисляване на срокове, както и за производството пред съда по разглеждане на жалби срещу Наказателни постановления, на касационни жалби пред административния съд и предложения за възобновяване. Това означава, че чл.84 от ЗАНН препраща само към отделни части от НПК, а не към целия кодекс. В случая разписаното в чл.189, ал.2 от ЗДвП правило не попада в приложното поле на чл.84 от ЗАНН, вр. НПК, поради което и не е вярна развитата от жалбоподателя теза за чл.189, ал.2 от ЗДвП.

При така установените факти и в предвид направения по-горе доказателствен анализ, СРС достигна до следните правни изводи :

Атакуваното Наказателно постановление е от категорията на обжалваемите пред съда административни актове. Жалбата е депозирана в преклузивния процесуален срок и изхожда от легитимирана страна в процеса, поради което се явява процесуално допустима и следва да се разгледа по същество.

Актът е съставен на 04.04.2021г., т.е. когато се твърди да е извършено и установено нарушението, а Наказателното постановление е издадено след малко повече от месец след Акта /на 13.05.2021г./. Поради това съдът приема, че в случая са спазени сроковете по чл.34, ал.1 и ал.3 от ЗАНН.

Издаването на НП след повече от месец след съставянето на АУАН (т.е. след срока по чл.52, ал.1 от ЗАНН) не е съществено процесуално нарушение – основание за отмяна на НП на формално основание, тъй като този срок е инструктивен, а не преклузивен. Срокът по чл.52, ал.1 от ЗАНН е насочен единствено към дисциплиниране на държавните органи за срочно упражняване на правомощията им. Поради това неспазването на този срок не води до незаконосъобразност на Наказателното постановление.

След служебна проверка на материалите по делото съдът прие, че АУАН и НП изхождат от компетентни лица – с оглед изложените по-горе мотиви относно Заповед № 8121К-13180 от 29.10.2019г. на Министъра на вътрешните работи, Акт за встъпване в длъжност от 29.10.2019г. и точки 1.2. и 2.10. от Заповед № 8121з-515 от 14.05.2018г.

на Министъра на вътрешните работи.

Неоснователни са възраженията на жалбоподателя относно това, че проверката му била извършена без подаване на сигнал за спиране с палка по образец или по друг начин, предвиден в ЗДвП, тъй като това /дори и да е вярно/ е без значение за съставомерността на деянието. Без значение за спора е и фактът дали цитираното в Наказателното постановление СУМПС № 283592521 е валидно или не, при условие, че в НП фигурират данните на нарушителя - три имена, адрес и ЕГН, както изисква чл.57, ал.1, т.4 от ЗАНН.

Въпреки изложеното до тук, СРС счита, че в хода на административно – наказателното производство са допуснати съществени процесуални нарушения, които съставляват формално основание за отмяна на Наказателното постановление. И в Акта, и в Наказателното постановление нарушението е описано по един и същи начин, който, обаче, е неясен. Това е така, тъй като са смесени двете изпълнителни деяния по чл.105, ал.1 от ЗДвП – ограничаване на видимостта и намаляване на прозрачността на стъклата. Едновременно е посочено, че предните странични стъкла на автомобила, осигуряващи видимост към пътя, са с ограничена видимост и с намалена прозрачност /фолио/. Не става ясно дали видимостта е ограничена или прозрачността на стъклата е намалена и ако да – при какви стойности. Последното е от значение с оглед нормата на чл.105, ал.3 от ЗДвП и релевираните в тази връзка доводи на жалбоподателя се явяват основателни. Неясното описание в АУАН и НП на фактите и обстоятелствата, при които е извършено нарушението представлява нарушение на чл.42, т.4 от ЗАНН и чл.57, ал.1, т.5 от ЗАНН. Едновременното посочване в АУАН и НП, че стъклата са и с намалена прозрачност, и с ограничена видимост (при условие, че в чл.105, ал.1 от ЗДвП ограничаването на видимостта и намаляването на прозрачността на стъклата са две отделни изпълнителни деяния) води до неяснота на административното обвинение и ограничава правото на защита на жалбоподателя, тъй като той не знае срещу кои точно факти да се защитава – дали за това, че е ограничил видимостта на стъклата или за дето е намалил прозрачността им. Още нещо – в Наказателното постановление, за разлика от Акта, дори не е посочено, че има фолио върху стъклата, т.е. в НП нарушението е още по-неясно описано. Правилно жалбоподателят възразява, че от текста на НП не може да се разбере дали става въпрос за поставено фолио на стъклата или за тониране, респ. друго въздействие.

Още нещо – чл.105, ал.1 от ЗДвП забранява ограничаване на видимостта и намаляване на прозрачността на стъклата. Изпълнителното деяние на това нарушение не е обвързано от момента на управление на МПС-то. Поради това в АУАН и в НП е следвало да бъде посочено не само датата на установяване на нарушението /когато Г. е управлявал въпросния автомобил/, но и датата, когато е било въздействано върху стъклата чрез ограничаване на видимостта им или намаляване на прозрачността им, т.е. кога е било залепено фолиото върху стъклата. Като не е изяснен този въпрос следва, че в АУАН и НП не фигурира дата на извършване на нарушението, т.е. СРС счита, че са нарушени и изискванията на чл.42, т.3 от ЗАНН и чл.57, ал.1, т.5 от ЗАНН.

Посочените по-горе нарушения са от категорията на съществените и винаги ограничават правото на защита на санкционираното лице, поставяйки го в

невъзможност да разбере в какво го обвинява административно – наказващият орган и да организира по адекватен начин защитата си. Това е недопустимо, доколкото с АУАН и с Наказателното постановление се очертават пределите на административното обвинение и последното следва да бъде ясно, конкретно и да съдържа всички признаци от обективната страна на вмененото нарушение - в случая по чл.105, ал.1 от ЗДвП.

Водим от изложеното и заради допуснати съществени процесуални нарушения съдът прие, че процесното Наказателно постановление следва да се отмени на формално основание - без да е необходимо обсъждането на спора по същество, тъй като са допуснати съществени процесуални нарушения, ограничаващи правото на защита на наказаното лице да разбере административното обвинение срещу себе си и които по същество възпрепятстват и преценката на съда по съществото на спора.

Доколкото никоя от страните не е претендирала разноски по настоящото дело, то СРС не дължи произнасяне по този въпрос.

Така мотивиран, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Наказателно постановление № 21-4332-009221 от 13.05.2021г., издадено от Началник група към О., с което на КР. КР. Г. на основание чл.185 от ЗДвП за нарушение по чл.105, ал.1 от ЗДвП е наложена „глоба” в размер на 20 (двадесет) лева.

Решението може да се обжалва пред Административен съд – София град по реда на АПК в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____